

The book cover features a vibrant, magical illustration. In the foreground, two anthropomorphic mice are walking towards the viewer. The male mouse on the left has brown fur with a white patch on his face, wears a red jacket and purple pants, and carries a black backpack. The female mouse on the right has white fur with purple markings on her face, wears a purple dress, and also has a black backpack. They are walking on a grassy path. The background is a fantastical amusement park at night or dusk, with a large Ferris wheel, a roller coaster, and a carousel. A large, green, dragon-like creature with a red horn is on the left, and a large, brown, furry creature with a red hood is on the right. A large, yellow, smiling balloon is on the left. The sky is a mix of purple and pink.

Musse & Helium

YLLÄTYSTEN MATKA

CAMILLA BRINCK

WSOY

Ruotsinkielinen alkuteos
Musse & Helium: En oväntad vändning
Teos © Lindrizia AB

Teksti © Camilla Brinck, 2022
Julkaistu Lindrizia AB:n luvalla
Kannen kuva: Richard Persson
Kuvakäsikirjoitus: Emily Ryan
Kuvitus: Shen Fei Studios, Srikanth Thillenkery

Suomenkielinen laitos © Kati Valli ja WSOY 2024
Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-50539-7
Painettu EU:ssa

Musse & Helium

YLLÄTYSTEN MATKA

CAMILLA BRINCK

SUOMENTANUT KATI VALLI

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

HALUATKO SUKELTAA SYVEMMÄLLE MUSSEN & HELIUMIN MAAGISEEN MAAILMAAN?

Käytä alla olevaa QR-koodia, joka vie ruotsinkieliselle kotisivulle musseochhelium.se. Sieltä löydät muun muassa viimeisimmät uutiset, ladattavia askartelutehtäviä, Mussen ja Heliumin YouTube-kanavan ja Spotifyn linkin ja paljon muuta. Nähdään siellä!

SISÄLLYS

ANKKAKISSA	17
STRUTSIRALLI	29
KAMALASTI KIMALLUSTA	39
KUKKAHISSI	53
SALAISIA PÖYTÄSÄÄNTÖJÄ	65
PIMEIN VOIMA	75
TAKAMUSTURVALLISET ISTUIMET	87
PAHUUSMITTARI	97
JENGIPOMO ISO K	107
KONGGG	119
SHUUMI	129
POSTILAATIKKO NUMERO 42	139
IHRAMAKKARA	153
NUIJAPÄIDEN ESIKOULU	163
SALAKUVA	177
UUSIA SUUNNITELMIA	189
MAAILMAN PARAS MEMMU	199
PELASTAVA TIPPA	209

ANKKAKISSA

KATUJYRÄN VARTIJALEPAKOT OLIVAT piirittäneet Sulon, Mussen ja Heliumin. Kolmikon oli pakko todeta, ettei vastaanotto Katujyrän saarella vaikuttanut kovinkaan sydämelliseltä.

Katujyrä itse seisoi heidän kanssaan ringin sisäpuolella. Nyt hän katsoi heitä epäluuloinen ilme kasvoillaan ja huusi taas kovaan ääneen:

– DANTELANTE!

Sen jälkeen hän mulkaisi lepakkokaartin johtajaa, joka nousi heti ilmaan ja lentää räpytti vuorta kohti. Lepakko lehahti vuorensinämään louhitun pääkallon suuhun ja katosi. Katujyrä tuijotti yhä juuri saapuneita vieraitaan. Hän ei hellittänyt kylmää katsettaan hetkeksikään.

– Vaikuttaa siltä, että johtaja lensi hakemaan jotakuta, Helium kuiskasi.

– Ilmeisesti jotakuta, jonka nimi on *Dantelante*, Sulo naukui ja tähyili luolan suuaukon suuntaan nähdäkseen, tulisiko joku ulos.

Mussen jalat tutisivat kuin keitetty spagetti.

– Sieltä tulee varmaan jokin hurjan vaarallinen otus, joka haluaa syödä meidät päivälliseksi, hän piipitti peloisaan. – Luultavasti juuri sen takia suurin osa tälle saarelle lähteneistä eläimistä ja olennoista ei koskaan palaa!

Helium kietoi tassunsa velipojan harteille ja rauhoitteli:

– Älä ajattele tuollaisia hirveyksiä, Musse. On ihan turha kuvitella etukäteen, mitä kaikkea kamalaa *voi ehkä* tapahtua. Jos jotain hirveää tapahtuu, riittää kai hyvin, että sen kokee vain sillä hetkellä eli yhden ainoan kerran. Hengittelehän nyt rauhallisesti, niin otetaan yksi asia kerrallaan.

Musse nyökkäsi. Noinhan se tosiaan oli. Kaikki Mussen päässä pyörivät pahat asiat olivat hänen oman mielikuvituksensa tuotetta. Oikeasti hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, mitä tuleman piti. Jos mitään kammottavaa ei tapahtuisikaan, hän olisi kärvistellyt kauhusta kankeana ihan turhaan. Oli hänellä vain viisas sisko!

Katujuvä kuuli, mistä vipeltäjät puhuivat, ja hymyili tyytyväisenä. Se, miten peloissaan vieraat olivat, tuntui huvittavan häntä.

Äkkiä pääkallotunnelista alkoi kuulua askelten töminää. Johtajalepakko lekutti ulos hirmuista vauhtia, ja hänen perässään rymisteli otus, joka näytti isolta... strutsilta! Nyt Hölönokkakakin alkoi kurotella pitkää kaulaansa. Tuliko sieltä toinen isokokoinen lintu? Mielenkiintoista, hän ajatteli. Sitten hän näki jotakin merkillistä.

– No mutta hyvänen aika, siinähan ne ovat! hän huusi hämmästyneenä.

– Ai mitkä? Helium kysyi uteliaisuutta äänessään.

– Ministrutsit! Hölönokka henkäisi ja nosti siipensä osoittaakseen kahta haus kannäköistä pikkueläintä, jotka kipittivät ison strutsin kintereillä.

– Tunnut olevan erikoisen kiinnostunut ministrutseistani, Katujuvä sanoi ja loi Hölönokkaan epäluuloisen katseen.

– Eeen kai... Panin vain merkille, miten söpöiltä ne näyttävät... Ja on kiva viimein nähdä ministrutseja ilmielävänä. Olen aiemmin vain kuullut niistä.

Vastaus näytti saavan Katujuvään rauhoittumaan.

Hölönokka ei kuitenkaan voinut lakata ajattelemasta pikkustrutseja. Erityisen mielteliääksi hänet sai se, että eläimiä oli kaksi. Hän nimittäin muisti, että Kvantina oli kertonut kahdesta ministrutsista, jotka olivat melko hiljattain kadonneet Zoodaliasta jäljettömiin. Hän muisti myös, ettei hän tai kukaan muu seurueessa saanut mainita Kvantinan nimeä Katujyrän edessä. Sen Kvantina oli kieltänyt ankarasti. Jos Katujyrä kuulisikin Kvantinasta, hän luultavasti karkottaisi koko porukan saareltaan. Onneksi Hölönokka muisti sen, vaikka he nyt olivatkin joutuneet melko kiperään paikkaan.

Sulo, Musse ja Helium tiirailivat haltioituneina ministrutseja kapeasta raosta, joka jäi lepakkojen siipien väliin. Silloin kaikki kolme strutsia pysähtyivät niin äkisti, että maa lepakkojen ringin ulkopuolella pöli si. Näin lähempää näki, että ministrutsit olivat toden totta pikkuruisia. Ne näyttävät melkein kananpojilta, Hölönokka ajatteli. Pieniltä kananpojilta, joiden jalat olivat kuin pylvää ja kaula piiitkä ja kapea. Katujyrä löi etummaisen jalkaparinsa yhteen, ja siinä samassa lepakkoriviin ilmestyi aukko strutsikolmikon edessä. Katujyrä asteli hitaasti strutseja kohti.

– Kutsuin sinua ajat sitten, Dantelante. Miksi et tullut heti? hän kysyi ja tuijotti tyytymättömän oloisena isoa strutsia.

– Kuuntelin musiikkia niin kovalla, strutsi vastasi.

Katujyrä vääntelehti vaivautuneen oloisena paikallaan.

– Musiikkia? hän toisti ja pudisti päätään. – Mitä ihmettä strutsutat? Tarkoitan... sössötät? Katujyrä korjasi.

– Sanoin, että kuuntelin musiikkia tosi kovalla. Siksi en kuullut, kun huusit minua, Dantelante vastasi.

– Musiikkia... tällä saarella?

Katujyrä rykäisi ja yritti samaan aikaan tavoittaa strutsin katsetta.

– Kuulostaa mahdottomalta, hän jatkoi ja potkaisi vähän yhtä Dantelanten varpaista.

– Tai siis... Tarkoitan, että *uneks*in kuuntelevani musiikkia kovalla, ja siksi en kuullut huhuiluasi, strutsi totesi.

Katujyrä hymyili ylpeänä.

– Sitä minä vähän ajattelin. Eihän meillä täällä kammottavalla saarella mitään musiikkia ole!

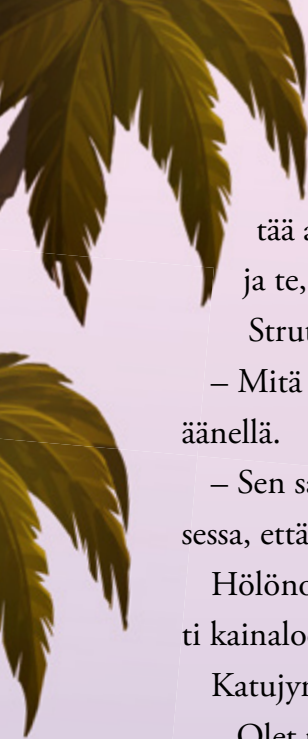
Kaikki nielaisivat kuuluvasti. Kauhu etsiytyi taas heidän ihonsa alle.

Tunnelma oli hyytävä, mutta siitä huolimatta Musse

ei voinut irrottaa katsettaan Dantelanten silmäripsistä. Ne olivat hurjan pitkät, tuuheat ja raskaan näköiset. Silmäripset roikkuivat peittäen puoli silmää niin, että Dantelante näytti siltä kuin olisi ollut nukahtamaisillaan. Musse huomasi myös, että linnun höyhenet olivat paljon värikkäämmät kuin strutseilla yleensä. Tarkemmin ajatellen näytti siltä, että tällä linnulla oli kaikkea vähän enemmän kuin muilla. Kuinka kiehtova tapaus.

– Nämä uudet vieraat eivät tiedä, mihin ovat ryhtyneet, kun ovat uskaltautuneet saarelleni, Katujyrä sanoi.
– Mutta kun he nyt kerran ovat tehneet pitkän matkan ja vieläpä päässeet perille asti, täytyyhän heidän antaa selvit-

tää asia. Joten... Dantelante, huolehdi sinä kissasta, ja te, ministrutsit, otatte hoitaaksenne vipeltäjät.

Strutsit nyökkäsivät.

– Mitä te teette meille? Helium piipitti huolestuneella äänellä.

– Sen saatte tietää kohta. Siis tietenkin... siinä tapauksessa, että jätte henkiin.

Hölönokka levitti taas siipensä ja veti toiset suojelevasti kainaloonsa.

Katujiyrä katsoi Hölönokkaa.

– Olet reilu, kun yrität suojella kavereitasi, mutta tässä vaiheessa et enää voi tehdä mitään heidän hyväkseen. Et pääse toisten mukana sisään päämajaani, vaan sinun on poistuttava saarelta välittömästi ja lennettävä takaisin... sinne, mistä sitten tulitkin.

– En suostu jättämään ystäviäni, Hölönokka vastasi äänessään rohkeutta, jollaista muu porukka ei ollut aiemmin kuullut.

Mutta hän oli tuskin saanut lausetta loppuun, kun kymmenen lepakkoa lensi paikalle, elehti uhkaavasti ja tuuppi Hölönokan kauemmaksi muista matkalaisista.

– En usko, että tahdot ottaa selvää siitä, mitä sinulle tapahtuu, ellet tottele käskyjämme, Katujyrä totesi tiukkaan sävyyn.

– Tee vain niin kuin he sanovat, Helium huusi Hölönokalle. – Emme tahdo, että sinun käy huonosti.

Sulo ja Musse olivat samaa mieltä.

Kun Hölönokka loi vakavan katseen uusiin ystäviinsä, nämä näkivät kyynelten vierähtävän hänen linnunposkilleen.

– Tämä ei tunnu yhtään hyvältä, hän nyyhkytti. – Ettekö voisi vain unohtaa koko saaren ja lähteä kanssani kotiin?

Mussen ja Heliumin sydäntä viilsi, mutta he selittivät, että heidän oli pakko seurata Katujyrää. Jos heillä olisi pienikin mahdollisuus löytää vanhempansa, he eivät jättäisi sitä käyttämättä.

– Meidän täytyy tehdä tämä, Helium sanoi.

– Aivan, niin se nyt vain on, Musse niiskaisi. – Joten lennä sinä kotiin ja kerro terveisiä Kva...

– KVAAK, KVAAK! Sulo rääkäisi ja keskeytti näin Mussen.

Katujuvä katsoi kissaa kummissaan.

– Oletko kunnossa? hän kysyi.

– VOIN MAINIOSTI, KIITOS. ENTÄ TE? Sulo vastasi.

Kaikki pitivät kissan käytöstä hyvin outona.

– Miksi kaakatat? Tiedät kai, että olet kissa? Katujuvä kyseli mietteliäs ilme kasvoillaan.

Hän katsoi Suloa tutkivasti päästä varpasiin.

– TOTTAHAN TOKI... KVAAK, KVAAK... MINUSTA TÄMÄ VAIN KUULOSTAA NIIN HYVÄLTÄ! KVAAAAK!

Nyt Helium tajusi, mitä Sulo oikein teki, ja alkoi hihittää. Sitten Mussellakin välähti. Sulo oli estänyt häntä sa-

nomasta ”kerro terveisiä Kvantinalle”. Jos hän olisi ehtinyt sanoa sen, hän olisi pilannut kaiken silmänräpäyksessä.

– Hän luulee toisinaan olevansa iso ankka, Musse sanoi ja väläytti kiusoittelevan hymyn Sulon suuntaan.

Hän käytti tilaisuutensa härnätä Suloa vähän nyt, kun tämä ei voinut sanoa mitään.

Sulon mielestä Mussen ei olisi tarvinnut lisätä yhtään enempää kierroksia heidän pieneen teatteriesitykseensä, ja hän mulkaisi hiiriystäväänsä vihaisesti.

Katujyrä vaikutti huvittuneelta.

– Onhan sitä kaikenlaisia kaistapäitä tullut vuosien varrella tavattua. Mutta kissa, joka luulee olevansa ankka... sen täytyy olla hulluin juttu ikinä, hän sanoi.

Kaikki purskahtivat nauruun. Loppujen lopuksi jopa Sulo yhtyi hekotteluun. Ei hän oikein voinut murjottaa-kaan, koska olihan hän kuitenkin onnistunut kaikkein tärkeimmässä jutussa: hän oli järjestänyt Mussen ja Heliumin sekä itsensä jengipomon päämajaan. Mutta joutuisiko hän vielä katumaan sitä?

HYPPÄÄ MUKAAN SEIKKAILUUN!

Musse, Helium ja Sulo-kissa ovat matkanneet pelottavalle saarelle ja nyt myyttiset lepakkovahdit piirittävät heitä. Mikä on otuksiaan kuoriaismainen Katujyrä, jolla pitäisi olla vihje sankarihiirulaisten vanhempien olinpaikasta? Sisarukset ovat jo todistaneet urheutensa ja nokkeluutensa monta kertaa, mutta onko heidän maaginen onnensa nyt lopussa?

Mussen ja Heliumin tarinat ovat täynnä lämminhenkistä jännitystä, huumoria ja fantasiaa. **Camilla Brinckin** lastenromaanit on suunnattu 5–10-vuotiaille, ja sarja on ollut valtava menestys Ruotsissa. Kirjat on suomentanut **Kati Valli**.

Salainen maailma aloitti uuden Musse ja Helium -seikkailun.

Ensimmäisen sarjan kirjat ovat *Salaperäinen kolo*, *Kultajuuston jäljillä*, *Seikkailu Lindriziassa*, *Jahtikyyhkysten jäljillä* ja *Viimeinen kamppailu*.

"7- ja 9-vuotiaat lapseni ovat lumoutuneet Mussen ja Heliumin taianomaisesta maailmasta. Esitämme vuorotellen hauskoja kohtauksia ja nauramme ääneen. Suosittelemme lämpimästi!"

– Anna Höglund

"Kolme- ja viisivuotiaat poikani rakastavat Musse ja Helium -kirjoja. Iltarutiiniimme kuuluu lukea aina luku ennen nukku-maanmenoa."

– Madeleine Thorpman

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-50539-7